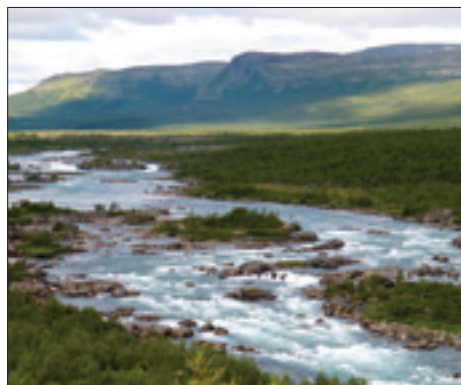




- ▶ Det gäller att hitta bästa platsen att vada över jockarna.
- ◀ Det tar en stund att nå in till Sarek, från båtlaningen, förbi Akkastugorna och närmare 14 kilometer innan man passerar den osynliga parkgränsen. Våra första dagars vandring kommer att gå vid foten av fjällen.
- ▼ Vuojatädno, vattenvägen in till Padjelanta.



### På väg mot äventyr

Äntligen sitter vi på bussen och skumpar fram på vägen mot Ritsem, på väg upp längs Stora Lulevatten, den norra stora dalgången in mot möjligheternas och äventyrens Sarek. Till en början ringlar sig vägen fram genom knotig gammal tallurskog för att senare klänga sig fast mellan fjällväggen på ena sidan och sjösystemet på den andra. En kort sträcka av vägen har man dragit om för något år sedan. Ett klippblock stort som ett tvåvåningshus rasade och blockerade vägen, enklare och säkrare att lägga om vägen än att flytta ”stenen”.

Vägen västerut är en av de få vägar som går in i den svenska fjällkedjan. Avlägsna och otillgängliga glittrar fjällen borta i horisonten medan vi skum-

par närmare, mil efter mil. Bussturen upp till Ritsem går efter en av de vägar Axel Hamberg efterlyste och bävade för när han 1922 skrev: ”Att öppna denna vidsträckt fjälltrakt för ett intensivare turistliv skulle vara en mycket vidlyftig uppgift. Härtill skulle erfordras att anlägga vägar, många broar och fjällstugor...”

Hamberg var väl medveten om människans behov av bekvämligheter även under fjällturerna men också om den negativa inverkan en turistanpassning av fjällen skulle få på naturen. Tur att utvecklingen i området runt Sarek stannade vid två vägar in till fjällen och några broar i nationalparken. Bättre då att bygga ut och rusta det redan utbyggda ledssystemet i andra delar av fjällvär-



den, tycker jag. En del av Sareks mystik ligger i mödan att ta sig dit. Bussförbindelser och båttider ska passas vilket gör att bara sträckan Jokkmokk – Änonjälme ofta tar en hel dag i anspråk. Därifrån vandrar man sedan cirka 14 kilometer innan man är inne i Sarek. Det går inte snabbare att ta sig in från söder och Kvikkjokk heller, men vem har bråttom?

M/S Storlule ligger och guppar vid båtbyggnaden. På Áhkajávrris gigantiska blå yta går små vita gäss, men inte så stora att vi kommer att känna av dem från båten som tur är. Annars kan det blåsa så ordentligt på sjön att båtturen över måste ställas in.

Solen håller på att försvinna bakom topparna i nordväst när vi 40 minuter

senare lägger till i Änonjälme. Vi är många som ska av, fiskare, vandrare och boende i samevistet. Den korta stigen upp mot Akkastugorna är vältrampad och ger oss en första brutal förvarning om hur det kommer att kännas att vandra med de runt 30 kg tunga ryggsäckarna. Solen har precis gått ner när vi når stugorna. Vi är de enda gästerna och sprider ut våra ryggsäckar lagom mycket så att det ändå finns plats för fler vandrare om någon skulle dyka upp i natten. Det blir sista gången på två veckor vi inte behöver ta hänsyn till hur stor del av golvutrymmet vi sprider vår utrustning över.

### Är vi framme snart?

Vår expedition har varit planerad se-